

حسرتونہ

حافظ سید افتخار علی شاہ حسرت

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

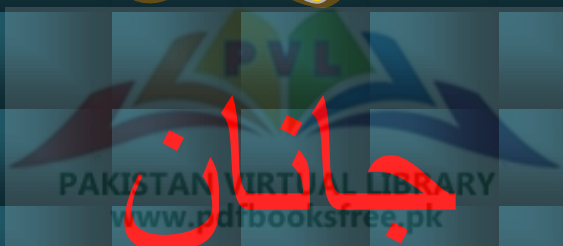
www.pdfbooksfree.pk

PDFBOOKSFREE.PK

حسرتونہ

حسرتونہ

جانان

لیکوال

حافظ سید افتخار علی شاہ

کلے ابد رہ پپنور

حسرتونہ

حسرتونہ

افتخار علی شاہ حسرت

حسرتونہ

فہرست

۱۷

جانان (رومانیات)

7.....	لتون
12.....	اُور
14.....	قلارہ قلا رے
15.....	رنگونہ
17.....	آہنگ
19.....	سپک درانہ
21.....	ماشومہ زرہ
22.....	مرض
24.....	بنہ دہ
26.....	یاری
28.....	دوہ مخی
30.....	تصور
32.....	ستیرے ژوند
33.....	ستا دلا سہ
35.....	مایوسی
36.....	مبخانہ

حسرتونہ

- 38.....تیارۂ.....
- 40.....مَعصُومہ.....
- 41.....ہفتہ لمحی.....
- 43.....دزرۂ دُنیا.....
- 45.....غم.....
- 46.....نادان فکرونہ.....
- 47.....سیاہ بخت.....
- 49.....شبِ نیم.....
- 51.....دیدن.....
- 53.....یار.....
- 55.....صَنَم.....
- 57.....نیمگرے.....
- 58.....جانان.....
- 59.....تندہ غرے.....
- 60.....خُیگر خون.....
- 61.....زرگے.....
- 62.....تندہ.....
- 64.....زرۂ او سترگی.....
- 65.....لُوبہ.....
- 67.....خاطر.....
- 68.....خبر.....

حسرتونہ

- 70.....اشنا
71.....چپی
72.....گمان
73.....کلہ کلہ
75.....یاد
77.....زری سترگی
79.....خبری
81.....جاری
83.....وسوسی
85.....مخ
86.....مجروح
88.....ارمان
90.....غزل
93.....شاعری

حسرتونہ

جانان

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk

وائی سَوے د اُور، اُور باندی رغیرِی
را بنکارہ کری ما تہ سترگی د جانان

حسرتونہ

لتون

نہ وے یو حسرت نہ وے شاعر نہ مے لیدلے وے
نہ وے دغہ سترگی نہ یی زہ چری خورلے وے
نہ وے دا جنون نہ لبونتوب تہ رسبدلے وے
نہ وے رقابت نہ مو تر مینخہ ځوک راغلے وے
نہ وے چا پہ تمہ لب احساس مے بیا موندلے وے

* * * * *

نہ دے وے بنکلا نہ به ځوک چاته زهیر بدلے وے
نہ دے وے پسرلی نہ به کلونه رڙ بدلے وے
نہ دے وے خزان نہ به ازغو لاری نیولے وے
نہ وے تاج و تخت نہ به ځوک دارته رسبدلے وے
نہ دے وے دُنیا نہ یی غمونه چا لیدلے وے

* * * * *

حسرتو نہ

یا پہ سوگندونو می ایمان دی بیا راوڑ لے وے
 یا می لہر دے اوہنکو دے جرگو نہ شرمیدلے وے
 یا می بیا سلگی ستا تر غورونو رسبدلے وے
 یا می دی آہونو ستا زرگے رالیزو لے وے
 یا ہمیش بپلتون وے چری تہ می نہ لیدلے وے

* * * * *

یا وے ماشومان او سرہ دوارہ لوبدلے وے
 یا وے فرہنتی او شین اسمان تہ ورختلے وے
 یا وے مونہ ستوری تورہ شپہ کبھی خابدلے وے
 یا نمر سپورمی وے دیوبل لمن نیو لے وے
 یا حوری غلمان وے پہ جنت کبھی اوسبدلے وے

* * * * *

یا وے جوارگر او دا زرگے می ترے گتے وے
 یا وے شرابی او دغہ سترگو نہ می خنبے وے
 یا وے غلچکے او تول خوبونہ ترے اوڑلے وے

حسرتو نه

يا وے دروغژن اوڙ په چَل وَل مي غولولے وے
يا فقير وَلي وے اوڙ په سجدو مي بيا موندلے وے

* * * * *

يا وے جادوگر اوڙ په محلوکښي مي ساتلے وے
يا باتور زلمے وے په غزا کښي مي گټلے وے
يا عرب سلطان وے غلامي کښي مي راغلے وے
يا وے بيا فرهاد د عشق انجام ته رسېدلے وے
يا بيا دمنصور غونډې عشق دارته ورختلے وے

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

www.pdfbooksfree.pk

يا په خزانو اوڙ په سرو زرو مي تللے وے
يا مي دا خپل ځان اوڙ داجهان پرې وربېللے وے
يا د خپله لاسه دا زړگے مي خُود سیرلے وے
يا په سترگو ټپ وے چرې دا مي نه ليدلے وے
يا ملك دفرعون وے ماشوم والي کښي وژلے وے

* * * * *

حسرتونہ

کاش داسي زلمے وے د وطنہ زار بدلے وے
 سرمي پري ببلے وے خو دا مي دي گتے وے
 يا مرد ميدان وے تل غزا کني جنگبلے وے
 نه دي وے خالد خو خه مقام ته رسبلے وے
 يا د شهيدانو په تولي کني اودر بدلے وے

* * * * *

مينه د دنيا مي دي زرگي نه باهر وستلے وے
 خدائے او رسول مينه تري په ليو سسبلے وے
 عشيق محمد کني د اويس غوندي ختلے وے
 خومره لوي مقام دے دي کرم ته رسبلے وے
 يا په نيمه شپه کني په سجدو تل ژر بدلے وے

* * * * *

نه خوزه شهيد نه خو غازي نه سچ عاشق شومه
 لگي چي بپديا کني سرا بونو پسې وړک شومه
 پاتي قافلي نه په گردونو کني بدق شومه

* * * * *

حسرتونہ

اُور

لڙ قرار مې دے موندلے راشه بل ڪړه پما اُور
ڪه تسكين دې نه وي شوے راشه بل ڪړه پما نور

راشه بل ڪړه پما اُور

هغه تپر جو رو جفا دې، گلہ بيا دې ڪړه تر لاسه
ډپر رتلي جوابونه، خه د لوري دې پيغور

راشه بل ڪړه پما اُور

لږ غم مې دے سپک شوے دا ګډے راته را دروند ڪړه
خوا دې يخه په ستم ڪړه رالږه زما په لور

راشه بل ڪړه پما اُور

دا دومره ظلم خه له ذره سره پما ڪاندي
رقيب سنگ چي دې نيولے ښڪاري پاتي ڪلے ڪور

راشه بل ڪړه پما اُور

هر يوگل زما دپاره د شبنم په اوبنکه ژاړي
يولا تپر نه وي چي راشي ستا د لوري ستم نور

13

حسرتونه

قلاره قلاره

دَ اسوېلو هغه طوفان چې په قلاره شولو
داسې ښکاري چې بېوخته زړه مُرداره شولو

اوس مې دا ذهن د ښکلا آ تَخِيْل ته نه ځي
را ته ښکاري چې جوړ دُنیا نه اوېزاره شولو

کومه وه لار، کومه کوڅه اوکوم وو ور دَ اشنا
نه را ياديري وخت گردونو کښې لټاره شولو

کله نه حُسن په پسرلي چې خزان بریددے کړے
رقيب ښکاره کړله ياري په سَمه لاره شولو

مابه چې وے دامې رېباردے زما سترگو ټکور
هغه بد بخته مُناقو کښې ورشماره شولو

حسرتَه بس کړه اوس خو هېره کړه هغه بې وفا
دَ زړگي داغ دې دنا سُور غونډې پرهاره شولو

نېټه: ۲۳ می ۲۰۰۸

حسرتونه

رنگونه

خلق کړي وفا خو د وفا رنگونه پرېوتل
څنگه زمانه شوه د دُنیا رنگونه پرېوتل

گرم کاروبار د حُسن هېرې یارانې شولې
سترگې شوې کاسیرې د حیا رنگونه پرېوتل

ماچې ورته مخ کړو دې دَمخي راته شا کړله
هېر یې کړل لوظونه د جفا رنگونه پرېوتل

راکړه راته نن ساقي سبامې ترې قسم دے بس
شپه په اِنْتِهاده د صبا رنگونه پرېوتل

سترگې چې رقیب کړي ستاد سترگو هم لوېدلې م
خاورې مې خواني شوه د مُسکار رنگونه پرېوتل

مړې شولې ډیوې د سترگو، نه مړې اِنْتظار ډیوې
پاتې ده دُنیا چې د عُقبا رنگونه پرېوتل

****

غم دوران
لاړمه اُسووم د جهان غمونو
د دې بې وسه مُسلمان غمونو
د غې پښتون هغې افغان غمونو
د حاکمانو د ايمان غمونو
بنکلي وطن د هربحران غمونو
پښتون ملت د سود وزيان غمونو
د کنډر کلي خانه دان غمونو
د ستمگر هغې جانان غمونو

حسرتونه

آهنگ

چي دا کله نه د عشق په رنگ کښي رنگ شوم
زه ورتېره د پښتو هم نام و ننگ شوم

ښکته سترگو د هرچايمه پريوتی
چي دا کله نه زه ستا په ثُمت رنگ شوم

ما خو تل انا پښتو ته وو کتلي
دا خو ستا د مخ خاطر دے چي مانگ شوم

دا مي عشق دے که جنون دے خدائے خبر دے
تا د پاره چي تقدير سره په جنگ شوم

رنگ مي تور وجود مي ويلي په هجران کښي
نه پوهېږم چي زه شمع که پتنگ شوم

اوس مي خلق د دنيا ديوانه بولي
ښکاري دا چي د مجنون سره په سنگ شوم

حسرتونه

کانږي لاس کښي ماشومان را پسي زغلي
حال مي گوره نن په وينو کښي گلرنگ شوم

ايري خاوري به مي هم چرته نه مومي
زه ماضي د صداگانو نه آهنگ شوم

نېټه: ۳۰ می ۲۰۰۸

تا که چاپېره کرل چاپلوسه د ځان
زه هم غلبېل زړه نه وفا چنوم

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

www.pdfbooksfree.pk

تېروخت

کله سترگي کړي شپې کله رودونه

چې را ياد شي هغه تېر زړه وختونه

چار چاپېره مو د مينې سمندر وو

عداوت مونه ليدونه نفرتونه

حسرتونه

سپک درانه

د زړگي حال به چاته نه وایمه
شمه ستومانه چي هرڅه وایمه

تا چي شروع کړل بنو لاندې کتل
دغه کتوته دي ډېر بڼه وایمه

خومره نادان غوندي عاشق يمه زه
د غماز وړاندې حال د زړه وایمه

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk
تا چي حيانه سترگي ټيټې کړلې
دغي ادا ته پښتانه وایمه

نن مي د عشق ته انتها اوگوره
هرې ترخي ته دي خواره وایمه

يوي خبرې ته مي پرېږده اشنا
ستا ديارانو لږ تراخه وایمه

حسرتونہ

ماشوم اشنا ته خله مي نكري وينا
ورته په سترگو کښي رانه وایمه

کولے نه شوو ما اظهار د مینې
خواني شوه تېره اوس به خه وایمه

دا مي پښتو دا مي ايمان دے خلقه
زه به حسرت همېش درانه وایمه
نېټه: ۱۴ اپرېل ۲۰۰۸

مجاز

اے مجازہ ستا احسان به تل منمه
ستا په سرېپر مزلونه مي ترسړکړل
دفطرت غېږې ته هله زه ورکوزشوم
چې خنډونه تا دلاري مي بهر کړل
هر قدم مي اوس په عشق د قلندر دے
مزلونه مي دستور و په سفر کړل

حسرتونه

ماشومه زړه

چې زړگې مې مطمئن کړلو په صبر
نوبیا ولې دي؟ ورتېر کړو پرې نظر

سپور زخمونه یې دسېرمې وازه خلۀ شوو
وايه څنگه کړم ټکور سوي پرهر

د نیازبین ماشوم په څېر را ته ژړیږي
په هیڅ شان نه کلاریږي مرور

که هزار خلۀ منت کړم که زاري کړم
وار خطا دے بی اختیاره دے او تر

راشه ته یې اوس پوهې کړه ستمگره
چې تومبل دي پکښې سترگو نه نشتر

یا خو راشه ته یې واخله دخپل ځان کړه
یا مُردار یې په خپل لاس کړه په خنجر

نېټه : ۳۰ نومبر ۲۰۰۸

حسرتونه

مَرَض

ڪه ڏوڪ وائي ڏرنگ غم وي د جانان
په درياب د عشق لاهودي ڪري خيل ڄان

دا مرض د عشق چي چاهم غاڙه ڪري
ڏو به گرڇي روغ صورت په دا جهان

چي ياران د چارنځوره افسرده وي
ڏوڪ به ڏه ڪري دا حبيب ڪه شي لقمان

حبيب هغه دے چي تالره طبيب شي
ما موندلے خود مرض دے له دُرمان

ورڇ ترورڇه هر اندام ڪنبي مي ناسور شوو
بَرتَه تلو په ژوندون نشته دے اِمكان

كلي مالره دُعاه ته ڪرل لاسونه
عاملان په دم درود شولو ستومان

بېالې يې دُنيا، آخرت نه خُداي خبر
خلقه كړي دُعا دې حسرت له د ايمان
نېټه: ۸ جنوري ۲۰۰۸

نېټه: ۸ جنوري ۲۰۰۸

عشق درنخہ برے کله چا موندلے
کہ خوک وائی ما موندلے دروغژن دے

PAKISTAN * * * * *

چي اوبه شولو زيرگي ، ڊکي شوي سترگي
حڪم اوس مي دل بموتلي په لپو

* * * * *

پپرونه لال، سحر خیز دے سترگی چوپی شولی
مردارہ زړه می لا اوسه دے چروپه تمہ

حسرتونه

بنه ده

پاره د عشق سرته ختلي بنه ده
د تصور په لار راغلي بنه ده

اوبنکو مي مات کړو د پښتو هر قسم
د اسوېلو په لاره تللي بنه ده

چې پي ټاني کړم درخساره سره
سپينه سپورمې نن خلېدلي بنه ده

کودې د عشق چې په بل چا اونشي
جاوگري نه راوتلي بنه ده

چې سر وېلي زيارتونو ته ځي
دومره خو دا هم سوزېدلي بنه ده

نن چې د غمه دا زرگي مي اوچوي
تیاره په ده باندې راغلي بنه ده

اوښکه د سترگو نه لوبدلې ښه ده

نېټه: ۲۴ اپریل ۲۰۰۸

عشقہ !

ماوے نن به هم مزي وي د پرون

خبر نه ووم د هجرانه د بيلتون

ماخو وے مسته خوانی کبھی به مستی وی

را بدل دي محبت ڪړو ۽ جنئون

زیرہ خیکرنہ دی ترسری پوری لمبہ کرم

عشقہ تاتہ بنکار پدمہ جو پر مجنون

هرگمان دي ڪيو بدل را ته باور ڪبي

تر هغي چي سر مي لاړو تر زنگون

حسرتونه

ياري

مکړه اې جانانه د اغيار غونډې ياري
زړه ته مې راگډ شه کړه ديار غونډې ياري

راشه د زړه سره همنوا شه هم دلبر
پرېږده بهانې دې کړه دلدار غونډې ياري

ننگ يې زما، عشق زما، پښتو زما، انا يې
ته هم پښتنه شه کړه خوددار غونډې ياري

سل دې دې رنگونه کله لعل بياکوتي لعل
پرېږده اې جانانه د بازار غونډې ياري

بنه خو چرې نکړې تل په بدودې نظر وي
مکړه اې جانانه تهانېدار غونډې ياري

سپک مې دېنې کړې رقيبانو په ټولي کښې
مکړه د پيالې سره مېخوار غونډې ياري

حسرتونه

خه به مي شي طمع پسله دي نه د ژوندون
تا چي راسره كړه د بنامار غوندي ياري

غواړي دي نن سرخپلي بقا له دغه خاوره
وطن سره كړه عشق د جانثار غوندي ياري

الله ، د رسول ميني خان خبر كړه حسرته
اخيبار كړه د مومنين، د تقوى دار غوندي ياري
نېټه: ۲ جنوري ۲۰۰۸

www.pdfbooksfree.pk

مقتل

خوږ راته شرنګ د زوړنو اولګېد

په تصور مي د بنگړو اولګېد

سرمي ورجوخت كړوچي څنگل ده ديار

كم بخته دا په تبرگو اولګېد

حسرتونه

دوه مخي

طبیعت دي د ماشوم غوندي لیده کا
په مثال د پشکال د بارانه کا

کله سپکه کړې دا خله، پکه د زهرو
کله لپي شیريني تربنه خواره کا

کله مومونه پسته راته لیدې شي
کله تیگی نه ورته پرې دغه زړه کا

کله تندر د اسمان شي ما د پاره
کله پشم د شبنم ته ورېده کا

کله مخ نه کړې لمبي پورته د قهر
کله نور پرې ته د خورو راخواره کا

کله زلف ابرکرم راته په تن کړې
کله ساز تربنه بېرې د زندانه کا

حسرتونه

کله سره کړې دا لاسونه په نکريزو
کله دا زما د زړه په وينو سره کا

کله مهر په جفا راته کاته کړې
کله سترگې دې نېغ زړه باندې وېشته کا

دا حسرت تراوسه خاورې نه ايرې شوو
پسله دې نه ښکاري ته به يې سکاره کا

نېټه: ۲۹ اکتوبر ۲۰۰۸

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

www.pdfbooksfree.pk

لمبې

لاړلې پورته د هجران لمبې

مئين زړگونه د ارمان لمبې

هغه چې مونږ به پکښې سپل کوو

پورته شوي هغه گلستان لمبې

حسرتونه

تصوّر

اشنا! دخیال پُلاؤ څو دعوتونه راته راځړه
دے سوي سپورنظرته شنۀ باغونه راته راځړه

تمام عمر په سُراؤ په سُروړ مي وي جانانه
د سترگو پيمانو نه ډک جامونه راته راځړه

په ځائے مي د جونگرې کره محل راته ښکاره
د مينې ليونې رنگين خيالونه راته راځړه

کوه قاف د ښاپېرو پکښې رقصونه چې ليدے شي
د هغه آئينو ښکلي عکسونه راته راځړه

چې دواړه لاس نيولي پکښې سېل په مازيگرکړو
شاهانو باغيچې نه څو وختونه راته راځړه

سمندر چې په کوزه شي د لوي علم په کمال
د داسې رنگ کماله څو لفظونه راته راځړه

حسرتونه

چې دا وخت مې شي غلام او پيوړاندې تکل پر پردي
د دغه وخت خوانى نه خو خوندونه راته راكړه

چې دواړه سره يووي نه رقيب نه څوك غمازوي
حسرت د پاره داسې خو خوبونه راته راكړه
نېټه: ۲۵ اپرېل ۲۰۰۸

درې شعرونه

***** *****

تر خوبه كړې قائله ځان د ذهن، زړه تر مېنځه
د دؤ بېرو سوار كله رسېدې تر ساحله

مُنْتَشِر د ذهن، خيال فكري ته لارو
چې د زړه په ائينه مجاز نه وينم

كور مې د زړگي چې چا را لوتې كړو
تل راته په در كېنې د لېمؤ دے پروت

حسرتونه

ستړه ژوند

ستړه ستړه ژوند د حوصلې دې ستړې ستړې
ورځ مې سرگردانه واړه شپې دې ستړې ستړې

په جام کېنې نه ځمار، نه د ساقي په سترگو شونډو
سارۀ دې محفلونه، مېکدې دې ستړې ستړې

منزل که مخامخ وو، د وخت گرد رانه پناه کړو
گرداب کېنې د رېگونو قافلې دې ستړې ستړې

ا شنا زما په حال د رقيب سره خنډ يري
په غورکله لگيري چې گيلې دې ستړې ستړې

گرم به محفل وو د رباب به پکېنې ټنگ وو
سپي پکېنې پراته دې داڅرې دې ستړې ستړې

په دار د زمانې شوم د ظالم جابر د لاسه
خله کېنې مې سلگۍ دې اوږزې دې ستړې ستړې

نېټه: ۱۵ اپرېل ۲۰۰۸

حسر تونه

ستا دلاسه

ستا دَ لاسه په دُنیا کښې تما شه شوم
بیا هُم وائي چې داخه دي، څرنگه شوم

سَوَزو ې به مې اے ياره نور ترکومه
ستا د لاسه په لمبو سوي ايره شوم

مستقيم مې نېغه لار، عمل صالح وو
ستا د لاسه هرې نېغې په کږه شوم

ملائمه سلائي وومه په سترگو
ستا د لاسه اُور لرون په تناره

لعل وگوهر وُومه، زينت وومه د تاج
ستا د لاسه په ډېران پرته بنينه شوم

ټول وختونه مېکده کښې مې تېريږي
د ساقې د لاس پر پوتې پېمانه

هر قدم به زما، لوري د منزل وو
ستاد لاسه لاري وړکه قافله شوم

مانیولے دَوفارنگی په نظر وو
سټا دلاسه وړیت جلیا زه پروانه شوم
نېټه: ۲۳ اپریل ۲۰۰۸

دوه شعرونه

لوہی زمان دی دے جو رکھے زما ربہ
زہ خو دلتہ یو لحظہ یہ وہ سلگی شوم

* * * * *

دغه پرهَر در غېدو نه دے حسرتہ
ناترسہ وخت چي پتا کړي غزارونه

حسرتونہ

مایوسی

چی خانہ مرور وی خۂ بہ چالره خندیری
دَ روغویه دُنیا کبئی لبونی کله خئیری

وُرکه دی دُنیا شی ددُنیا چاری غمونه تُول
سراب دے دَ رِگونو دا دَ چا کله خپلیری

دیدن کۂ تَل وِبربا شی نو خۂ کار پری لبونو
منزل لری په زره کبئی هرمنزله راستنیری

بُو می حۂ عالمه! د جانان هغه کوخی له
زِرگے زه ورته بنائم نورستم پری نه خئیری

تۂ مانه بی پروا وی زه دنیا نه بی پرواشوم
اوس هلته می قدم دے تَل غمونه چی وُرکیزی

اے حسرتۂ دژوندونه دی دا دُومره مایوسی
انسانیت دغه سبق دے انسان بل پکاریزی
نبته: ۳ جنوری ۲۰۰۸

حسرتونه

مېخانه

د حېرت په لاره نن حېرت زده شوم
لامې خُلي ته نه نيولي چې نشه شوم

د ساقې خُمارو سترگو نن کاني کړي
د پيالي په خائے ساقې په ننداره شوم

د ژوند، کاره يم ساقې سترگو وېستلے
کت پُوزي سره ډېره په مېخانه شوم

شوڅ چې واړه وو ډک جام زما د مخي
ټول رندانو ته بس هسې تماشه شوم

د ماښام نه تر سحره چې بس نه کړي
د حجران غمونو اوسومه لمبه شوم

د جادو اثر يې لا په خان کښي وينم
په مانځه کښي د ساقې په ترانه شوم

حسرتونہ

نن لوي کفر سر زد شوے مانه ربه
ببخودی کبني مېکدي په لور سجده شوم

ما حسرت ته د ساقی سترگي بلا شوي
په خوانی کبني لارم خاوري شوم ايره شوم

نېټه: ۲۴ اپرېل ۲۰۰۸

****

راکړه ساقی چې چرته پرېوزمه مدهوشه په گټ
د زړه لمبو نه مي بڅرکي بیا ترخلي راغلي

****

جوارگر

حسرت ته تا دیو حسرت په خاطر

د ژوندانه هر یو ارمان دي بېلو

دالبونتوب وو، که جنون حسرت ته

چې دي ځان بېلو هم جهان دي بېلو

ضمیر دي ویش کړه داحساس په چغه

په بت خانه کبني لار ایمان دي بېلو

حسرتونہ

تیارۂ

عشق مي ٿيلۂ دے جنون په تيارۂ
هميشه شوۂ دے شبخون په تيارۂ

ستادَ نظر دَ يو خيرات په تمه
دَ رکبني دي ناست يم سرنگون په تيارۂ

خپله پښتو را ته انا شوۂ خلقه
هغي کوڅي نه شوم را ستون په تيارۂ

دغي ستم يي زه لمبه لمبه کړم
غمازچي غورکبني کړو لمسون په تيارۂ

خُونه زما وړانه ويژاره شوله
چي راخور شوۂ دے بېلتون په تيارۂ

د زړۂ په سيمه مي تل ياد کرلي
مُسکي گلونه شي زرغون په تيارۂ

عاشقی د لارې څه به درته وایم
غم د اشنا کړمه مجنون په تیاره

یوه خبره حسرته تاته وایم
موندلې ما همپش سکون په تیاره

نېټه: ۲۳ ایرېل ۲۰۰۸

حَوَانِي زَمَا
 خُئْ وَي خَوَانِي خُئْ بِي خُونْدُونَه خَلْقَه
 خُئْ يِي مَسْتِي خُئْ يِي رَنْگُونَه خَلْقَه
 نَه مِي لِيْدَلِي خَو بَس تَبْرَه شَوْلَه
 دِبَر زِرَه چَوْدُون نَه مِي بَس هَبْرَه شَوْلَه

حسرتونہ

مَعصُومہ

ہغہ ماشوم غوندي اشنا بس پہ هيڇ نه پوهېدلو
نه وو په مينه، نه وفا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نه په گلشن نه په صحرا، نه په جورو نه په جفا
وو يوگُل دا د بُکلا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نه په ژړا نه په خندا، نه دے په اُبڼکو وو د چا
وو يو غزل دا د حمزا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نه اِشارې نه يې مُسکا نه په داسترگوکښې يې غلا
دا يو تصوير وو د حيا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نه دے حبيب وو د هيچا نه په غرورکښې مُبتلا
تورو تيروکښې وو رڼا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نه په نازونو نه ادا نه په ثواب نه په گناه
دا وو حسرت لره سزا بس په هيڇ نه پوهېدلو

نېټه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

حسرتونه

هغه لمحي

اشنا ڇي کړلې هېرې آ و عدې راته ياديږي
ڇي وړانې ياراني شوې آ کوڅي راته ياديږي

وخت که د خزان دے تصور مي د پسرلي دے
مجلس کښي د اشنا ډکي پيالې راته ياديږي

دنمر دلمبولاندي آ سُنسان غوندي کوڅه کښي
د مينې پټ پتونے آ غرمي راته ياديږي

ڇي دواړه سره ناست وو اورمو ځانته وويل کړے
د ژمي بگنبدلي سړي شپي راته ياديږي

ديدن به مي کوو ڇي د گودر به ستنبدله
منگي سره لمبدي هغه جامي راته ياديږي

برېښنا ڇي تنډري وه هم باران سره ژلۍ وه
چاپېر ڇي شوو لاسونه آ لمحي راته ياديږي

حسرتہ پہ زړګي مې نن اشنا دے وړېدلے د تېر وختونو هېرې سلسلې راته يادېږي

نېټه: ۱۴ اپریل ۲۰۰۸

PAKISTAN DIGITAL LIBRARY
www.dfbbooksfree.pk
ورخ چي بده شي په عقل نه بدليږي

چې قضا شي په دارو کله رغیږي
بدل شوي قسمتونه په دُعا تل
په تدبیر د چا تقدیر کله بدلیږي

حسرتونه

د زړه دُنیا

آنرۍ شونډې، سترگې غټې زړه دُنیا نړوي
شڼکي خالونه زڼي لاندې زړه دُنیا نړوي

دې حادثو دَزمانې کړمه په څېر د فولاد
خو یوسلگۍ دچا بې بسې زړه دُنیا نړوي

دا سمندرکه په چپوشي خو ساحل یې زغمي
خو یوه اوبنکه د گل رُخې زړه دُنیا نړوي

که تمامي عمروپرې ځان ته لارجوړوي
یوه برېښنا په مخ د مرکې زړه دُنیا نړوي

دزړه مثال هغه غرگي دے چې دننه سوزي
چې ورسره شي ترمې اوبنکې زړه دُنیا نړوي

دالباسین که دے روان خوځي په خپله مخه
چې غرخنګي یې شي چې دزړه دُنیا نړوي

یو شعر

****

د چا ديو نظر کتو سره اوبه شوو
ماخو به وے يمہ پښتون زړه مي سندان دے

وخت

وخت کله دے دچا، بی وفادے دا

نن دے ماسرہ سبابل چا سرہ

پاتې به هر څه شي د بل چا به شي

زۀ به یم تنها هری سزا سره

بنہ عمل بدل کبھی بنہ موندلے شي

بد عمل دے مل ھری بلا سرہ

حسرتونہ

غم

چي دا زړه دې وي خفا بياپه هېڅ نه خوشحاليږي
محفل د خوږو يانو کښې هم ځان سره ژريري

هرڅوکه مې پوښتي کله يوچپ مې په داخله کښې
که غږ کړمه د ځلې، نن مې دا مينه رسوا کيږي

پرېږده مې يوازې چې بس ځان سره گڼېږمه
اشنا په تصور يم، وخت خيالونو کښې تېريږي

بنکاري ديوانه شوم په هيچامې څه غرض نشي
اوس څښل مې تشې اوښکې کومې غم باندې ډکيږي

چرته چې نظرکړم يو همراز د زرگي نه وينم
دې ډکه دنياکي کښې تنها ځان را ته ښکاريږي

بس کړه اے حسرته سړکې پورته د زرگي شولي
دا زړه چې پاتې نشي غم به چرته کښې اوسيږي

نېټه: ۲۹ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

نادان فکرونه

نادانه خو فکرونه زما لور ته دي راغلي
مُسکي مُسکي خيالونه زړه ټکوره ته دي راغلي

ډېر رنگين غونډی سوچونه، خور دَوَصَل تصور
خاموشه ژوندانه ته نن څه شور ته دي راغلي

اشنا چې د غماز په لمسون ماسره کړه بده
خو ډلې رقيبېان راته پيغور ته دي راغلي

چې بله دا ډيوه شوه په زرگي مي ستا د مينې
يادونه پټنگان د عشق دي اورتې دي راغلي

نيولې ما کچکول کله هم حُسن ته د عشق
جولۍ جولۍ غمونه زما کور ته دي راغلي

قدمونه يې کړه بڼکل لوگې لوگې ترې سپينلي شه
حسرتې پښتانه نن تنگ ټکور ته دي راغلي

نېټه: ۱۵ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

سياه بخت

بد خوئي راته نن جوړه شوه بد خواه
د خپل خوئي د لاسه خود شومه تباہ

دا مي جرم نه ، زما کم بختي دے
چي په مينه کښي ورتپړشوم تر گناه

زه که خومره کړم وفا يار ستم کاندې
زما خبر د چا قسمت مه شه سياه

چي ظالمه شي حاکم ، خلق خوار شي
خدائے دي نه کاندې ظالم د چا بادشاه

چي کرم درې نه وي برے نشته
که مخلوق د جهان ټول يې شي سپاه

ما خو تش د يار مخ ته وو کتلي
بيا هم ياد په زمانه شومه گمراه

اے حسرتہ عشق یی دُوب پہ سمندر کُری
اشنا ناست دے پہ ساحلِ یخوی خواہ

نتیجہ: ۸ مئی ۲۰۰۸

عشق

کله ګري مي دا غور په نصيحت

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

قبول کرے می پہ دی کبھی ہر تہمت

وفادہ کہ جفا کہ عداوت دے

دا نازونه دي د عشق و محبت

حسرتونہ

شبنم

لبلی دَ مخ جلوو کرمہ بپخودہ پروانہ
کتل د خُمریانو هر انداز قاتلانہ

لار دَ مپکدي داشنا سترگو را خودلي ده
زِرگے په تسلي کرم تل ساقی په پیمانہ

تبرے یم دیدن تہ دجانان د خور نظرگلہ
اشنا می وے ساقی زہ تنہا رند په مپخانہ

سوزم په لمبود عشق، اور راتہ ژوندون شولو
تل پروت په کنډرونو، کله سر په ویرانہ

گل غوندي مُسکے کله شبنم په اوبنکه ژارمہ
خوک وائي دیوانہ شوو خہ می بولي مستانہ

راشه یارہ خدائے دَ پارہ حال می خہ اوپوینتہ
دوہ سترگی می پرتی په لاری ستا په بهانہ

حسرتونہ

دیدن

دا سترگی راخوڙي ڪڙه اے جانانه په دیدن
بانڙه غشي ليندي ڪڙه اے جانانه په دیدن

سترگی ڪڙه راڻخي دُنيا نه بي پروا شه
د زلفو دي تيري ڪڙه اے جانانه په دیدن

خبري ڪڙه په سترگو هم سترگو ڪڻي ستونه
راپورته مي جڙي ڪڙه اے جانانه په دیدن

تنده مي ڪڙه ماته د گودر په لويه لاره
سري شونڊي رانڌي ڪڙه اے جانانه په دیدن

سبا سباته مڪڙه د سبا باور مي نشي
رڻتوني نڻ وعدي ڪڙه اے جانانه په دیدن

ارمان راته د عمر ڪڙه پوره راته لحظه ڪڻي
نن ماتي مي توبي ڪڙه اے جانانه په دیدن

یوځو شعرونه

****

په تړش تندي دغه دنیا هم چانه نه قبلوم
به روڼ تندي که راته تبغ کړي په سینه یم خوشحال

دېو شوخ جانان دلاسه تل غرځنگ وو په زرگي
چي مستي دياره لاره سمندر دلته ژور شوو

که توله شپه درته په زړه کښې کړي رڼا راخوره
په سحرخېز کښې دارمان ډیوه انجام ته رسي

حسرتونه

يار

نن دې سترگې څه بل شان کوي ویشتل
توري شوې چې بيا بيا دي په کجل

دا ليندې چې زما لوري دې رابښکلي
واره غشي پيوسته لگي گوگل

ستا دمخ دغې جلوؤ ته نه ټپنگېږم
که بېړۍ مې په ساحل کړې په مثل

کوم کوم ټک لره پارو ته به وړز غلم
هر يو تارچې د يار زلفوکړي چيچل

ستا سنگار زما د قتل بهانه کړي
ماليدلې بي اجله خپل اجل

ملنګي به بادشاهۍ باندې ورنه کړم
خوچې وي د يار کوڅه د يار دُرشل

حسرتونه

ڪه ڏين ڊيار ڊسريه بدله شي
قبول ڪري مڃي په عشق ڪنبي دا بدل

نن دي سترگي دهر چا په حسرت بنخي
چي بي تبغه ڏيار سترگو ڪرو قتل
نېٽه: ۷ جنوري ۲۰۰۸

بدنام

چي قدم مڃي ڪرو په عشق ڪنبي دا وربنخ
بل مقام ته نظر ڪله ڪي زما

نپڪ نامي خوده عزيزه هر بشر ته
زه بدنام ڀمه خوشحاله عشق ڪنبي ستا

ستاپه عشق ڪنبي ياره سر په تلي ڪرڻم
وايه! چاڊي سر ٻيللي په رضا

مال و جان مڃي ياره تانه دي زار ڪري
زړه ڪيگر مڃي قربان ڪري له پخوا

حسرتونہ

صنم

ستا غم ڪرمه بي غمه دُنيا دهر ستم
دا ستر دهره غمه اے دلبره اي صنم

نه سوچ ، نه فڪرونه ، نه خيالونه بي له تا
ستا سا ڪٽبي زما سا ده ستاپه دم ڪٽبي زما دم

قدم چي اُچتيري ستا په لور ياره ورز غلي
خُور زړه ورته لار بنائي اُچتيري چي قدم

دُعا ته ڪرم لاسونه ڪه تنڊي ڪرم په سجده
بس تا د ربه غوارم په اُمد یم د ڪرم

ته ڪه تل جفا ڪري يونسبت سره د ما ڪري
زړه سترله سمندر مي رالبره ڪه ڇه وي غم

بس پر پرده لپون توب دي، بهاني او چل ولي
نن اوريه رقيب بل ڪره خواته راشه په يودم

نېټه: ۱ جنوري ۲۰۰۸

حسرتونہ

نیمگرے

دغه غشي دَ بڼو دې ښخ کړي مې په زړه دي
لکه گل وي چاټو مبلے دیکرتې رو از غوکښي

پما خاوري امار پري آخري ديدن مې
اوکړه

راشهر اشته مې ښکل کړه کفن په دې ريښو کښي

اي حسرت ته تاته چا وئېل چې د عشق په اور

سوز پوره
چې انجام دې وو ليدلې د پټنگ په سرو لمبو
کښي

نېټه: ۱۹۷۹

دا هغه نیمگرے غزل دے چې کوم ما په خوانی کښي لیکلے وو او
د خه نه چې ما د شاعرۍ ابتدا کړې وه نور رانه د وخت چپو پورل
او صرف دا درې شعرونه د یادونو سره خلې پاتې شول او کوشش
مې ددے چې دا اشعار په دې مجموعه د یادگیرني په طور شامل کړم

حسرتونه

جانان

بيا از غي راته بنكاريږي ټول جهان
نه بنكاريږي چې دوه سترگي دجانان

آسترگي مي د ژوند لاري رڼاوه
بي رڼايم لکه ژوند په بيابان

بي جانانه هر منزل مي بي مقصوده
د هر لوري نه خطا شومه روان

ازمېښتونه په هر گام زما په سرشوو
واړه ژوند راته بنكاريږي امتحان

هر يو خيز د بامه تل مزکي ته لولي
ماته پورته ځان بنكاريږي د جهان

دحسرت منزل دگور توري تيري شوي
انسان تل د جهان تلي په ارمان

نېټه: ۱۴ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

تنده غرے

کله به رايي ياره خندا او خوشحالو سره
دېرشوم ارماني دي خوشي لاري ته کتو سره

تېرشو مازيگرهم دا گودر په تشېدو شولو
ياره ته را نغلي د همزولو چينکو سره

پروت يمه په ور د مېخاني او جل وهله يم
ماته مي نن تنده کړه ساقي ډکي کوزو سره

هوش که مدھوشي ده ناداني ده ياجنون دے نن
سرکي مي دزړه شولي ماضي ته گزېدوسره

تېري قافلي شوې هم گردونه يي فنا شولو
سترگوته سراب شو د منزل نه ورکېدوسره

زءحسرت شاعر نه يم بس حال دزړگي ځلي ته شو
کله کله کيږي داسي مونږه لېونو سره

نېټه: نومبر ۱۹۹۹

حسرتونه

خُيگر خون

خُيگر خون ورپسې سترگو مې بهیري
بیا هُم په حال مې نه پوهیري

دې ډېره شوخه ستمگر د لاسه
سیرې گربوان مې نه اوجیري

چا هم خوړلې ستاد سترگو غزار
په طبیبانو نه رغیري

خوک چې گډ شوي دي گرداب ته د عشق
تش په ژراترې نه خلاصیري

ارمان ارمان دے بس دے اوس خو راشه
روح مې دتنه روانیري

خبر! که یو وارې پس له مرگه راشي
اوه حسرت زما یادیري

نېټه: ۲۷ نومبر ۲۰۰۷

حسرتونہ

زیرے

زیرے می دَ غمہ لا چوڈلے نہ دے
پہ خبرسکارۂ لا سوزبدلے نہ دے

ماتہ پہ ویرہ ویرہ گوری ولی
زیرے می دُنیا تہ لا خودلے نہ دے

ستا دَ وصال دَ تصور پہ خانگو
خیال می دَ تالہ پرپوتلے نہ دے

تا چي بي وارہ غشي نخبي تہ کرل
پہ گوگل بیا می زیرے موندلے نہ دے

هغه چي وُرے پہ چل ول وو لما
زخمي زیرے بپرته راغلے نہ دے

حسرت مدام ژړا دَ سوز کړي ده
دَ ماشوم والي خوئی يي تلے نہ دے

نېټه: ۲۴ اپریل ۲۰۰۸

حسرتونه

تنده

عاشقی راته د گور لاره کړه لنډه
زغلوې مې وار خطا ورله په منډه

ما که ډېرې هلې ځلې د وفا کړې
نصیب مات راته کچکول کړلو په تنده

وائم بوټې د مېوې خو تل خورېږي
ماته ونه باري داره شوله شنډه

رقيبېان او غمازيان په مصلحت شوو
ماته نوم د رقيب را کړو دوی په غنډه

وايه څنگه به لمبو کښې نه وړيتېږم
په وتو مې يار ليدلې چې گاونډه

بس يو چپ مې دے راغله په دا شونډو
گفت د ځلې که کړم ښکاريږمه بربنډه

صدا فسوس دي په نصيب ڪرم اے حسرتہ
جل وھلے رخصتي يي د لوڻ ڍنڍہ
ٻيٽہ: ۱۶ مئی ۲۰۰۸

پاکستان ویرٹل لائبریری
www.pakbookfree.pk

کہ چاتہ مخ دیار گوگل کینی بنکاری
ما تہ خو دا دزیرگی تل کینی بنکاری
تل پی پہ خیال پہ تصویرہ کینی وینم
لکہ بابل را تہ هر گئل کینی بنکاری

حسرتونہ

زیرہ او سترگی

سترگی چي ڪٽل ڪري دغه نه دے د هغو قصور
گل ته چي نظر ڪري دغه دے دڏور. زیرگو قصور

سترگی خولیدہ کا چي دا خہ ورته بنڪاريري بس
زیرونه ملامت دي تل کوي د جوارو قصور

سترگی خو خاندان ڪره يا د ناز ڪره اداگاني سل
زیرونه چي ڙا ڪره دغه دے ديارانو قصور

سترگی خودے حسن په دامخ کبني دجمال نخبنه
توري چي رارنہ شي دغه دے د ڙرېدو قصور

زیرہ هم آخر زیرہ دے، چرته تيگه کانے نه دغر
دا چي تل زهير دے دغه دے د پېغلکو قصور

اے حسرتہ وايه په سينه کبني دي زیرہ شته ڪہ نه
دا هم هوائي دے ڪري گوگل نه د وٽو قصور

نېٽه: ۱۸ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

لُوبه

ستا لوظونه بي لوظي زما آه و زاري
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا اننگي گلالې دوه گلونه د پسرلي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا سترگي خُماري دوه جامونه د ساقې
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا نازونه دي شاهي زما عمل فقيري
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا حُسن بازاري سر تر پينو مې کړي لوگي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا رنگونه پېښوري زما کلي کلولي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

حسرتونہ

ستا دا چل چلولي کري زخْمُونِه پرهري
پرپرده پرپرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا مستي و رنگيني زما مينه ارمانِي
پرپرده پرپرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا خپل او پردي د وطنه ماشري
پرپرده پرپرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا کوډ جاډوگري په حسرت خاك اروي
پرپرده پرپرده اشنا په ما اُور دا بطوي

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

www.pdfbooksfree.pk

دوه شعرونه

ژوند مي خه دے پک د زهرو کنډولے دے
را خوږيري د اُميد نوي سحر ته

دا داغونه په زرگي به مي شمار نکري
واړه ستوري د اسمان چادي شمارلي

حسرتونه

خاطر

داچې وينمه رقيب خله كښې مې غاښ نه كلاريږي
ستا د مخ ددې خاطره په خاطر كښې مې اوسېږي

يار كه څومره ستمونه په ما اوكړي هومره كم دي
زړه مې غټ له سمندر ه سپلابونه پرې ځليږي

دا غماز راته په سترگو تل ازغي غوندي ښځيږي
خوچې گل ته مې نظر شي د از غومځ كښې خنديږي

دا ديدن خو د يار پرېږده سحر باد د هغه لوري
په وجودچې راته لگي زړه كښې ويني مې ټوكيږي

د جانان د در خولي، خاوري پورته په لمن كرم
يار پرې اخي قدمونه، زما روح پرې كلاريږي

زه حسرت په سل رنگه زړه د ياره صبرومه
ولي شپه چې په نيمه شي دماشوم غوندي ژريږي

نېټه: ۲۹ دسمبر ۲۰۰۷

حسرتونه

خبر

لمبي د انتظار دي يخ سورنن مازيگر دے
دحلق کله تېريږي چې هرگوت يې د زهر دے

واړه ژوند د عاشقانو د غم شپه ده په ماتم
خو د وصل هرگهړۍ په عاشق نور سحر دے

کمه نه ده عاشقي پرک د رعد په سما
يا تل په لمبو سوے د غرمو دغه نمر دے

د يار سترگو د بنو د تېرو څوکو په نېزو
ما پېرلے خپل زرگے خلقه خود په دا نشتر دے

تا رقيب سره خاندان چې کره زما د قصده جان
ارتولے دې پمأ هغه ورځ نه بېسئ غر دے

د يار سترگي دې قاتلي زه بسمل غوندي مقتوله
زړه ځيگره مې پوروتے د مړو سترگو هر نظر دے

حسرتونه

راته بنڪاري پڙڪ رڻا دحسرت حُني په سترگو
گماني یم چي راوُري نن ربار د یار خبر دے
نېټه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

ستا دحُسن دپسرلي نه، زما زارشه د ژوند دشته
کڻه مسکي هلته کلي ده سپيلي دلته زرغون دي

قسمت

چي په گل ددي موري کږمه نظر
د نصيب نه يي زه ځنگه شم خبر
دا زينت دے کڻه نويد د مسرت دے
ياسهره کښي به ليدے شي په قبر
چي زير مخ ته يي نظر کړم زړه مي خوږي
شين گوشين مي رنگ بدل شي له کونتر

حسرتونه

اشنا

کرم دي يادونو لېونه سپلنه
ماته د شونډونه ټکور را کره
وفا جفا به ژاړو دواړه سره
ماته دسترگونه څه نور را کره
چې لېونتوب مې د جُنُونه تېر شي
دلېوني په نوم پېغور را کره
چې تل يې اوبنکو سېلاب نه سړوي
درياب د عشقه راته اُور را کره
درب شوو زرغون د معشوقو په احساس
ماله اوس لاره نور د گور را کره
ډوب په دلدل د تنهائی کښې دے پروت
د حسرت ژوند له راته شور را کره

حسرتونه

چېلي

ياره سوزم دې په مينه بې انگاره ويلې کيږمه
پتنګ يم که زه شمع په دا ځان کله پوهيږمه

بس خاندم خوشحالېږم زما غم کله ليدې شي څوک
په تل کښې د زړګي غلې اشنا پسې ژرېږمه

دنيا سوزو غمونه وار بېوار راته په غاړه شول
رنگينه تصور دې چې از غو کښې هم مسکېږمه

اوبه شوو تور د سترگو، انتظار نه تماميږي بس
د خويه اباسين يم، د چيو کله صبرېږمه

کاروان د لوی ستم دې دخيږ په لوري سيخ کړه نن
زلمه يم د شاپو سنگدلی کله ويرېږمه

دا نوم مې د حسرت د يار د نومه رانيولې دې
سرخط د پښتونخوا يم په اغيار کله ورکېږمه

حسرتونه

کمان

نظر چې په دُنیا کړم، په دُنیا کښې راته نه ښکاري
بيا چې یو نظر کړم په هر خوا کښې راته ته ښکاري

ته مې شه لېمه زه به بانه درته دربان کړمه
مزکه خولا پرېږده په فضا به راته ته ښکاري

گل شي زما ياره چې نغو کښې دې تل ستايمه
څېر د بلبلانو هر صبا به راته راته ته ښکاري

روح مې د وجود شه زما خان زما ځير شه نور
پټې که شوې سترگې بيا په شابه راته نه ښکاري

ته مې شه لېلی زه به مجنون د خانه جوړ کړمه
لارې کوڅې څه چې صحرا به راته ته ښکاري

تېر شولو حسرت له سره تا پسې فنا شولو
ياره ته سنگينه په وفا کښې راته نه ښکاري

نېټه: ۲۳ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

کله کله

کله کله تصور دي زړگي نه شي اوجت
شي تصوير د سترگو وړاندې بياپه اوبښکو کښي ورتت

خو لحظي کړمه ديدار څه زړې خورې خبرې
يو لېزان شي بيا طاري زړه سپرله حقيقت

د پسرلي نه ده حسينه د ديدار هره لمحہ
لکه سترې مسافر ته په منزل چي شي راحت

د وصال دا ساعت وي د اختر د سپوږمۍ پرک
دوباره تيرې خورې شي ټول وختونه شي زحمت

خلق واړه ستا د کلي دي غمگين زما په غم
صرف ته يې اے دلبره چي خوشحال يې په فرقت

د ناصحو نصيحت په عاشق کله اثر کا
که هزار ځله ور بنائي لنډه لار د حقيقت

حسرتہ خوشنصيب يي چي عشق په دولت رنگ يي باقي پاتي دا دُنيا ده ، دا متاع دے كهُ شُهرت نيټه: ٢٠ دسمبر ٢٠٠٧

جانانہ

ستا په څېرمې بل جانان نه دے ليدلے
نه زړگي ته مې ارمان د بل راغله
په جلوو چي مې يې کله نه ليدلے
اے جانانه ځان جهان مي درېدلے

حسرتونه

ياد

لُونډچي مي ڳرېوان دے جوړ زړگي ته مي راغلي يي
ويښ دي ځړه زخمو نه لېوني ته چي راغلي يي

تېر شوو ډېر وختونه موسمون نه بدلېدل هسي
ډېر وختونو پسته زړه خوري ته چي راغلي يي

مل چي راسره شوي نور غرض مي په بلچا نشي
تاته هر ځل دے گوډلي ته چي راغلي يي

تېر شولو نظر مي په وړو وړو گيلو باندې
هېره جُدائي شوه وفائي ته چي راغلي يي

اے خوږه مېلمه زه خو همېش درته په تمه ووم
نن به درلوگه شم سپلني ته چي راغلي يي

مل راسره تل اوسه د بېا نه مي رسوا نه کړي
حجر توره شپه کښي تنهائي ته چي راغلي يي

حسرتونہ

اوسه دا دي کور دے چي گوگلہ بيا بهرنشي
خوانه د اشنا مي تلوسي کني چي راغله يي

ممنونه دي حسرت دے چي دا غم يي تامشغل کرلو
بنه ته د اشنا يي غم خادي ته چي راغله يي
نپٽه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

****

گفت

د خُلي گفت چي کري تله يي په تول باندي
هسي نه چي شي ستومانه بيا پري وړاندي
کاري زخم خو به روغ د تيره تبغ شي
نه رغبري چي زخي وي ژبه باندي
خوف خطر کني لاري حلقه نه تيريزي
زوري گوره چي په بل کله ته کاندي
ته چي بل پوري تکالي په محفل کري
خله دي ماته شه هم دغه چي پري خاندي

حسرتونہ

زري سترگي

يو واري خوكاڻه ڪا اشنا په زرو سترگو
بيا خبر دے ڪه ته نه ڪا اشنا په زرو سترگو

راشه درقيب په سنگي ڪښي وړاندې راته ڪښه
لمبي بلي په ده ڪا اشنا په زرو سترگو

قبول مي ستا رتل دي اے ياره په پرده ڪښي
محل ڪښي داته څه ڪا اشنا په زرو سترگو

ستا ڪه څه نفرت زما له تن، وجود له مخه شي
خاطر زما د زړه ڪا اشنا په زرو سترگو

زخمي، چاق ځيگر ۽ دي مينه ڪښي گرځيږم
چاپېر رانه لاسه ڪا اشنا په زرو سترگو

د ميني انتها گوره سرخم درته بسمل يم
لاسونه دي نن سره ڪا اشنا په زرو سترگو

عشق اؤ حسن

تہ غرور کہ پہ خیلِ حُسن کِری سلِ خُلاہ
زہ غاورہ پہ دا عشق یم ہزار بارہ

ستاد حسن دا پسر لے پہ شمار د ورخو
زما عشق لہ سمندر دے در کنارہ

نه معلومه ڇي ترڅو به وي ستا مينه
زما عشق يه دا جنون نه ڏي ايساره

ماٲه ٲا خٲل نصیب معلوم ٲے ٲالی تہ مطلبی ٲی خٲل غرضہ ٲوری

حسرتو نه

خبري

ستا خبري نوري او زما خبري نوري دي
پام كوه اشنا چي د دُنيا خبري نوري دي

ستا هره وېنا مي په سرسترگو ده قُبُله جان
قهرمي په دادم چي دخوا خبري نوري دي

بس كره اے ناصحه په داغور كله لگيري مي
زار د نصيحت! خو د بڼكلا خبري نوري دي

مينه محبت په جبر نه دے لاندې كړے چا
حُسن ته د زور او د رضا خبري نوري دي

عشق خوسمندردے بس انجام ته يي عاقل كسي
دلته ډو بېدل دي د لامبا خبري نوري دي

دا دشته دجنون ده هر نظر كړي د سرا به پك
رنگين يي ابتداء ، د انتها خبري نوري دي

حسرتونہ

تہ نازک غئی یی دَ قاتل دَ نیتہ خُہ خبر
گُل تہ دَ بُلبل او دَ بورا خبری نوری دی

مینہ ابتداءدہ عشق مزل دے دَ جنون پہ لور
بنہ به وی وفا خُو دَ جفا خبری نوری دی

نن خوفیصلہ شہ چي دی داخوبنہ کُہ آ حسرت
بنکلی به دُنیا وی خو دَعقا خبری نوری دی
نپتہ: ۷ می ۲۰۰۸

یو شعر

****

ژوند هرہ یو گھری می ده چپہ د سمندر
شاتگ یی خي ماضي ته، داغر خنگ یی دے سبا

حسرتونہ

چاري

هر عاشق په اسيري کښي وپر غوغا دے
يو شاعر دے چي په چپه خله گویا دے

عاشقي مي په روح داسي چاري کړي
په خواني کښي نن په ضُعب مبتلا دے

يوزرگے دے چي ستا ياد يي دے نيولے
دا خلا نده ستا د مخ په دي رڼا دے

عاشقي خوبس د صبر پيمانہ ده
چامونډلي په فراق هغه بادشاه دے

بنکله مخ چي په تياره کښي راجلوه شوو
ما ابدلے توره شپه نمر ضيا دے

ستا په درکښي لاس په زړه سر په زنگون يم
اور بدلې مي بېگا ديدن وپريادے

نېټه: ۲۷ دسمبر ۲۰۰۷

****

هوا

ترڻو پوري مظلوم به تہ مغلوب ڪري
نورڻو پوري به خوارخولوڪڻي ڏوب ڪري
ترڻو به ڊڪردار پناه پوشي ڪري
ترڻو به خان ڪڙلے بي عيوب ڪري
ترڻو به د اغيار نظر ڪرم يي
ترڻو به استعمار ته خان محبوب ڪري
ترڻو به په هوا يي مڪبره
ڊپر زر به خس و خاك سره منسوب شي

حسرتونه

وسوسي

رنگرنګ وسوسي دې وسوسوسره وړمل شومه
سترگوکښې صباشي شوگيروسره وړمل شومه

وهم بيماري ده که جنون سرته ختله مي
تپر وختونو هېرو اشنايو سره وړمل شومه

خان سره گنډېږم واپې خلق دېوانه شولو
بنکاري لېونتوب د لېونو سره وړمل شومه

غم مي تل خوراک د خېلوپاره تشې اوبنکې مي
شوم لوگې لوگې د سپېنلو سره وړمل شومه

نه مي اوس خدا، نه رنگيني، نه دژوندون سرور
ژاړمه په دې خاورې اېرو سره وړمل شومه

چرته چې نظرکړم دجانان په شکل وينم ټول
لگي پوځل بيا د آئينو سره وړمل شومه

حسرتونه

باد وُم ديسرلي، سپر مُخزان نه پري ورتېر شومه
سريه گړنگونو غل غلو سره ورمل شومه

تېره تماشه شوله بس پاتي خو دا هڅ نه شوو
ختمه تماشه شوه د تيرو سره ورمل شومه

اے حسرته چرته يي دُنيا دې قدر دانه شوه
ستا په دې لتون کښې ستا قيصو سره ورمل شومه
نېټه: ۱۰ دسمبر ۲۰۰۷

اے حسرته بس کړه شاعري نوره کړې څه له
روانه ته په يو يي فکر تانه ځي په بله

حسرتونہ

مخ

خرنګي به مُسکے شم په بي ننگه دې دنيا
چې يو دے زما مخ او سل سپېرې دهرچا

هېر به د دُنيا مي ټول واړه ستمونه وے
که يو واري خواږه کاته کتله وے اشنا

فرياد ته ده خله گونګ ، د اسوبلو نه دے خبر
تل ناست په اوچت بام د محلونو دے اشنا

په غنود گلشن مي ستر لمن شوه تار په تار
د گل په خائے ليدے مي شي زخمونه په مُسکا

پېښې لاس مي دي تړلي د رواج په زولنو
گريوان نه ده برسېره د اشنا جور و جفا

خنګ به مي اُميد شي ژوند دے ډوب په حسرتونو
اے خدايه نکرې څوک هم وير غمونو ته تنها

نېټه: ۱۵ فروري ۲۰۰۸

حسرتونه

مجروح

چې آزاره د دلبر وي څه به خوب کا
چې حبران په لمبو سر وي څه به خوب کا
چې تبغ بنځ يې په ځېگر وي څه به خوب کا
چې ژوندون يې در په در وي څه به خوب کا
چې بسري يې په کمر وي څه به خوب کا
چې چاپېره ترې لښکر وي څه به خوب کا
چې زندان کښي يې دا سر وي څه به خوب کا
چې په نخښه د نشتر وي څه به خوب کا
چې مجنون غوندي بشر وي څه به خوب کا
چې ديدن پرې لوي اختر وي څه به خوب کا
چې ناسوره يې پرهر وي څه به خوب کا
چې خور يار ترې مرور وي څه به خوب کا

حسرتونہ

چي نا اهلہ يي پسر وي خه به خوب کا
چي باغبان د پوخ ثمر وي خه به خوب کا
چي سفر ته منتظر وي خه به خوب کا
چي عقبا کبني يي نظر وي خه به خوب کا
چي هر گام يي په خطر وي خه به خوب کا
چي شهيد يي ټول تبر وي خه به خوب کا
چي ماتم کبني يي سحر وي خه به خوب کا
چي غم پروت ورته په ور وي خه به خوب کا
چي حسرت غوندي اوتر وي خه به خوب کا

نېټه: ۰۸۱۰ اکتوبر ۲۰۰۸

****

جام د زهرو راکوه که مي ظرف گوري
قبول نه مي خه مشروب چي په مات زړه وي

حسرتونه

ارمان

هر يو ارمان را ته سلگو کښې ژړل
ماستا ارمان ته په لېمو کښې ژړل

پس له موندو چې مې په زړه شوې ياره
نادانه زړه په اسوېلو کښې ژړل

خود مې بېخوده شوو او عشق مې جنون
نن مې بې اختياره لېونو کښې ژړل

د زړه د حاله مې هر څوک شوو خبر
چې مې په وريار ته شېبو کښې ژړل

د کلي واړه خلق خاندي په ما
ځکه مې نن ياره پردو کښې ژړل

يو غم نه دے چې بانه يې اونيښي
وارخطا اوښکو په جرگو کښې ژړل

حسرتونہ

لمبې د هجر وې او شپې د ژمي
نادان حسرت لارو کوڅو کښې ژړل

نېټه: ۴ دسمبر ۲۰۰۸

****

پروا

اشنانه مروريمه کاش مې که پخلا کا
عشق هميش تابع د حُسن حسن خه پروا کا

خوک که شي خفه د ياره خان له دې سوزېږي
بلبل پروا د گل کا گل نه دده پروا کا

عشقه دا دې حال دے چې هميش دې سرخوړلے
تل حُسن مست بنکلا کښې داخه دزړه پروا کا

حسرتونه

غزل

ياره در شړلے چې دې سپے کړمه
دغي بي رُخې دې نن سرے کړمه

خلق يې پتنګ غوندې ستي کړه ټول
زه دې شاعري بيا نه زلمے کړمه

هر يو پښتو وائي پښتو کله کړي
زه د پښتو پت ننکياله کړمه

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY
www.pdfbooksfree.pk
وائي ارمانونه زړه کښې کور نسي
زه خو يو ارمان خان ته لوگے کړمه

هرچا دي دا سترګې د سبا په لور
زه خو تېر وختونو لېونے کړمه

نن راته زړګي زار و قطار ژړل
ولې دې په ښکايو زه سُورے کړمه

حسرتونہ

وائی می دا سترگی هغو سترگو ته
خه له نورو سترگو دي ازغے کر مه

یاره خان دي ساز کړو د زلفانو گل
زه دي خان ته سوے سپپانے کر مه

بس کره اے حسرته دومره پېره ده
پېرې دي قيصو دي غرخنې کر مه

نېټه : ۵ دسمبر ۲۰۰۸

www.pdfbooksfree.pk

غني!

غني! مکره سپینې سپینې

دازرگے می بیا خورېري

د اُمېد سحر وړکېري

تیاره نوره هم خورېري

حسرتونه

****

جفا

گل کښې که سُرخي ده بنکلا گانې دي
ټول عمر يې وينې زما څښلي دي
چاته به پسرلي وي ولولې د ژوند
ماته يې په زړه ازغي کرلي دي
تل مې د يو څاڅکي د وفا پسې
زړونه د جهان مې لتولي دي
نشته دے خلوص په زمانه کښې بس
هرچا راهنما په دار ترلي دي
بيا هم د منزل په لور گامزن يمه
هر خوا که پراته د ارمان ځلي دي

نېټه: ۱۶ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

شاعري

لپونے خو بنکار پدمه د احوال
شاعري راته حالت کړو نور بد حال

ببر سر، گريوان سيري مي نيولے
په سبب دشاعري يمه پامال

وخت بي وخته لپوني غوندي گنډېرم
ديوانه ومجنون بنکارم په اشکال

PAKISTAN VIRTUAL LIBRARY

www.pdfbooksfree.pk

مجلس کښي د يارانو هم تنها يم
لکه نوي څوک ژوندون باندې خوشحال

دا زه چې پرې اخته يم بل څوک مه شه
چري گډ دشاعري په دي جنجال

دا خبر با تحقيق مي اورېدلے
پچ کلامه شاعر سپي دے د پاتال

حسرتونہ

ڪه ڇوڪ وائي شعرگوئي لوي ڪمال دے
وايم رنج دے مانہ ورڪ شه ڊاڪمال

بل شاعريي په هر شعر باندې تنقيد ڪا
په زر رنگه گرڇوي پري دے ملال

اے نادانہ داڻه وائي ڇه لگيا يي
ڊا احساس دے ڇي درڪرے ذوالجلال

ڊ شاعر مقام خو پورته قلندر دے
ڪه بادشاه وي هپروي جاه وجلال

فڪر سوچ يي شي وسيع ترڪائينات
شاعري ڇي حقيقي ڪري نه دخيال

هر شاعر د معاشرے خيل عڪاسي ڪا
بنه ته بنه اؤبد ته بد وائي اعمال

اول ڄان ته بيا بل ته گريوان بنائي
په سل رنگ د معاشري ڪري احتصال

نپٽه: ۲۹ مئي ۲۰۰۸